

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТИ СЪСТАВ

ДЕЛО ЖЕЛЯЗКОВ И ДРУГИ с. БЪЛГАРИЯ

(Иск № 9143/02)

СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

3 април 2008 година

ОКОНЧАТЕЛНО СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ

03/07/2008 г.

Това решение може да претърпи промени, засягащи формата.

По дело Желязков и други с. България,

Европейският съд за правата на човека (пети състав), заседавайки в следния състав:

Пеер Лоренцен, *председател*,
Снежана Ботушарова,
Карел Юнгвиерт,
Володимир Буткевич,
Райт Марусте,
Марк Вилиже,
Миряна Лазарова Трайковска, *съдии*

и Клаудия Вестердиек, секционен съдебен секретар,

След заседание, проведено при закрити врата на 11 март 2008 година,

Произнася следното съдебно решение, взето на тази дата:

ПРОИЗВОДСТВО

1. Производството е открито въз основа на иск (N° 9143/02), подаден срещу Република България, четирима граждани на която, господата Гошо Милев Желязков, Иван Гошев Желязков и Иван Леджев Иванов и госпожа Вида Енева Иванова ("жалбоподатели"), сезираха Съда на 6 декември 2000 година, позовавайки се на член 34 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (по-долу: "Конвенцията").

2. Жалбоподателите се представляват от адвокат И. Трендафилова-Чамбова, адвокат в Пловдив. Българското правителство (по-долу: "Правителството") се представлява от своя служител, госпожа М. Коцева от Министерство на правосъдието)

3. На 12 януари 2006 година, Съдът взе решение да съобщи за иска на Правителството. Познавайки се на разпоредбите на член 29 § 3 на Конвенцията, той реши освен това делото да бъде разгледано както по отношение на допустимостта му, така и по същество.

ПО СЪЩЕСТВО

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА НА СЛУЧАЯ

4. Жалбоподателите са родени съответно през 1957, 1980, 1931 и 1925 година и живеят в Пловдив.

5. На 23 юни 1991 година, М.Л., съпруга на първия жалбоподател, майка на втория и дъщеря на третия и четвъртия жалбоподатели, загива при пътно-транспортно произшествие.

А. Наказателното производство срещу водача

6. Наказателно дело за неволно причиняване на смърт бива незабавно заведено срещу водача, предизвикал пътното произшествие; в рамките на последното, жалбоподателите са се конституирали като граждански ищци.

7. Следствието е приключило и водачът е бил изпратен за първи път за осъждане от пловдивския окръжен съд, но на 23 март 1992 година, последният решава да върне делото на прокуратурата за доразследване.

8. След повторно връщане на делото в съда, със съдебно решение от 28 ноември 1994 година, водачът бива оправдан и гражданският иск на жалбоподателите - отхвърлен. Жалбоподателите и прокуратурата обжалват съдебното решение. С решение от 12 юли 1994 година, Върховният съд отменя съдебното решение и връща делото за ново разглеждане.

9. С решение от 16 септември 1996 година, пловдивският районен съд признава водача за виновен в неволно причиняване на смърт, осъжда го условно на лишаване от свобода и одобрява иска на жалбоподателите да получат обезщетение. С решение от 17 юли 1997 година, Върховният съд потвърждава това решение. Жалбоподателите не успяват за постигнат изпълнение на съдебното решение в неговата гражданска част, тъй като водачът бил неплатежоспособен.

Б. Гражданското дело, заведено от жалбоподателите

10. Успоредно с наказателното производство, на 22 юни 1994 година, жалбоподателите завеждат пред пловдивския районен съд дело срещу застрахователната компания на виновния водач за възмездяване на моралната щета, която са понесли със смъртта на своята близка. Делото бива предадено на пловдивския районен съд, компетентен по въпроса за стойността, явяваща се предмет на спора.

11. На първото заседание, състояло се на 10 февруари 1995 година, съдът установява, че исковата молба не съдържа изрично пълномощно, дадено на законния представител от втория жалбоподател, непълнолетния син на жертвата. Първият жалбоподател узаконява молбата от името на сина си в определения за това седемдневен срок.

12. На второто заседание, състояло се на 21 септември 1995 година, съдът отново преценява, че исковата молба е нередовна, тъй като в нея не са посочени доказателствата, на които ищците основават

иска си. В отговор, жалбоподателите заявяват, че възнамеряват да разчитат на доказателствата, събрани в рамките на наказателно разследване срещу водача и искат отлагане на съдебната процедура в очакване да завърши това разследване. Съдът постановява това отлагане на 10 януари 1996 година.

13. С писмо от 23 април 1997 година, окръжният съд иска от районния съд да му предаде наказателното досие. Районният съд отговаря отначало, че досието не може да бъде предадено, тъй като се намира във Върховния съд за разглеждане на подадената жалба. Досието бива предадено на окръжния съд на 29 януари 1999 година.

14. На първи февруари 1999 година, окръжният съд постановява възобновяване на производството по делото срещу застрахователната компания. Първо съдебно заседание по същество се състои на 25 март 1999 година. На заседанието от 26 април 1999 година, съдът изисква от компанията-ищец да представи извлечение от фирмения регистър, за да удостовери актуалното си състояние. Това става на заседанието от 24 юни 1999 година, на което делото бива разгледано при закрити врата от съдиите.

15. С постановление от 4 август 1999 година, съдът въпреки това слага край на делото, приемайки, че жалбата е недопустима поради липса на основание на ищите да водят това дело, тъй като те вече са постигнали осъждане на водача за причинената им щета. Жалбоподателите обжалват това решение пред районния съд, който на 26 октомври 1999 година констатира наличие на основание за иска, тъй като ищите не са успели да получат парично обезщетение от причинителя на щетата, поради което съдът отменя постановлението и връща делото с цел окръжният съд да го разгледа по същество.

16. На заседанието, състояло се в окръжния съд на 17 януари 2000 година, делото бива отново разгледано при закрити врата от съдиите. С определение от 13 март 2000 година, съдът констатира, че искът не е редовен, тъй като в него не се уточнява самоличността на ищеца, и по-специално, това дали делото е насочено срещу седалището на застрахователната компания в София или срещу нейния клон в Пловдив. Съдът прекъсва разглеждането на делото и определя на ищите срок, в който да поправят пропуса.

17. Преценявайки, че разглеждането на делото се бави неоправдано, жалбоподателите сезират председателя на районния съд с жалба в приложение на член 217а на Гражданския процесуален кодекс. На 20 март 2000 година, председателят на съда констатира, че разглеждането на делото е било неоправдано забавено от съдията към окръжния съд и му заповядва да се произнесе в най-кратък срок. Председателят посочва, че не може при все това, в рамките на производството по член 217а, да отмени постановлението на окръжния съд от 13 март 2000 година.

18. Жалбоподателите са подали същевременно жалба срещу определението от 13 март 2000 година. На 5 юни 2000 година, районният съд отменя определението, констатирайки, че самоличността на ищеца е била установена с удостоверение, представено на 24 юни 1999 година и че съдът трябва да се произнесе за делото по същество.

19. Със съдебно решение от 4 август 2000 година, окръжният съд отхвърля жалбата на жалбоподателите, изразявайки становище, че ако отговорността на водача е неоспорима като се вземе предвид присъдата му, произнесена при наказателното дело, то съществуването на договор за застраховка на гражданската му отговорност, сключен със застрахователната компания, не е било установено.

20. След жалбата, подадена от жалбоподателите, на 2 април 2001 година, пловдивският районен съд отменя решението и констатирайки, че наистина е имало договор за застраховка, удовлетворява всички претенции на жалбоподателите, а именно: 450 000 стари лева.

II. РЕЛЕВАНТНО НАЦИОНАЛНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО

А. Граждански процесуален кодекс

21. Член 217а на този кодекс, приет на 16 юли 1999 година, гласи следното:

"(1) На всеки етап от производството, всяка страна може да подаде жалба за бавност ако разглеждането на делото, произнасянето на съдебно решение или придвижването на една жалба се бави неоправдано.

(2) Жалбата се подава пряко пред по-висшата правораздавателна инстанция без да бъде необходимо копие от нея да се изпраща на другата страна или да се плащат такси. Подаването ѝ не е ограничено с никакъв срок.

(3) Председателят на съда, сезиран с жалбата, изисква да му се предаде досието и жалбата се разглежда веднага при закрити врата. Инструкциите относно действията, които трябва да се извършат от съда, имат задължителен характер. Издаденото постановление не може да се обжалва и се предава незабавно на съответния съд заедно с досието.

(4) В случай че се установи забавяне, председателят на съда от по-висока инстанция може да сезира дисциплинарния отдел на Висшия съдебен съвет с оглед налагане на дисциплинарни санкции.

Б. Наказателно-процесуален кодекс от 1974 година.

22. По силата на член 62 от този кодекс (понастоящем отменен, считано от 29 април 2006 година) жертвите на правонарушение могат да заведат в рамките на наказателното производство гражданско производство срещу лицата, отговорни за щетите, причинени им от

правонарушението. По силата на неизменна съдебна практика, това производство може да се основава единствено на деликтна отговорност, което изключва намесата в рамките на наказателното производство на застрахователя на лицето, причинило щетата.

СПОРЕД ЗАКОНА

I. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШАВАНЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 НА КОНВЕНЦИЯТА

23. Жалбоподателите твърдят, че продължителността на гражданското производство, което са завели срещу застрахователната компания, нарушава принципа за "разумен срок" предвиден в член 6 § 1 на Конвенцията, който гласи:

"Всяко лице има право делото му да бъде разгледано (...) в разумен срок от съд (...) който да вземе решение (...) относно възраженията му, свързани с неговите граждански права и задължения (...)".

A. Относно допустимостта

24. Като встъпление, Правителството твърди, че жалбоподателите не могат да претендират, че са жертви на нарушение на Конвенцията по смисъла на член 34 от тази Конвенция, доколкото те са упражнили правото си за подаване на жалба, предвидено в член 217а на Гражданския процесуален кодекс и са постигнали ускоряване на хода на производството.

25. Жалбоподателите възражават, изтъквайки, че въпросната жалба не е оказала ефективно въздействие и в резултат от нея производството не е било ускорено, нито са били компенсирани закъсненията, вече натрупани по време на подаването ѝ.

26. Съдът припомня в тази връзка, че ако дадено решение или действие в полза на жалбоподателя е по принцип недостатъчно, за да се отмени статуса му на "жертва" на нарушение на Конвенцията, той може да загуби този статус ако националните власти са признали изрично или по същество наличието на подобно нарушение, а след това са предприели подходящи и достатъчни мерки за поправянето му (*Кочиарела с. Италия* [GC], по 64886/01, § 71, CEDH 2006- ; *Холцингер с. Австрия* (по 1), по 23459/94, § 21, CEDH 2001-I).

27. При конкретното дело, жалбоподателите са подали жалба, визирана в член 217а на Гражданския процесуален кодекс и с решение от 20 март 2000 година, председателят на районния съд е констатирал, че делото е било неоправдано забавено от окръжния съд. Съдът счита,

че подобна констатация е достатъчно признание, поне по същество, за нарушение на изискването за спазване на разумен срок. Статусът на жертви на жалбоподателите зависи следователно от това дали те са получили достатъчно възмездяване на това нарушение.

28. Съдът отбелязва в тази връзка, че председателят на районния съд е задължил окръжния съд да се произнесе в най-кратки срокове и че тази заповед е била изпълнена, като окръжният съд е произнесъл решение на 4 август 2000 година, тоест, по-малко от два месеца след като досието му е било върнато през юни 2000 година, в резултат от жалбата, подадена от жалбоподателите.

29. Съдът отбелязва обаче, че на този етап на производството, то вече е висяло от шест години на първа инстанция и че основното забавяне, от което жалбоподателите са се жалвали, е било вече допуснато.. Но до юли 1999 година, в националното законодателство не е съществувала възможност за подаване на жалба с цел ускоряване на хода на гражданско производство. При тези обстоятелства, Съдът счита, че упражняването от жалбоподателите на правото за обжалване по реда на член 217а от Гражданския кодекс, дори да приемем, че е упражнило ефект за ускоряване на процедурата, не е могло да поправи в достатъчна степен накърненото право на заинтересованите лица. От това следва, че жалбоподателите не са загубили статуса си на жертви на нарушение по смисъла на член 34 от Конвенцията.

30. Съдът отбелязва от друга страна, че това оплакване не е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 на Конвенцията и че не съществува друго основание за недопустимост. Следва значи, оплакването да се приеме за допустимо.

В. По същество.

1. Становища на страните

31. Жалбоподателите твърдят, че прекомерната продължителност на гражданското производство е била причинена от множеството забавяния и грешки, допуснати от местните наказателни и граждански правораздавателни органи. Те подчертават, че поради продължителността на производството и поради инфлацията в течение на годините от 1997 до 1999, присъдената сума е станала смешно малка.

32. Правителството оспорва тезата на жалбоподателите. То смята, че допуснатите закъснения са оправдани поради спиране на гражданското дело до приключване на наказателното производство и че другите забавяния са били минимални. То повтаря твърдението, че в резултат на упражняване от жалбоподателите на правото на жалба по

реда на член 217а от Гражданския кодекс, процедурата е била ускорена и тези закъснения са могли да бъдат по този начин компенсирани.

2. Преценка на Съда

33. Съдът констатира, че срокът, който следва да се вземе предвид, започва да тече с подаването на иск срещу застрахователната компания на 22 юни 1994 година и завършва с произнасянето на решение от пловдивския районен съд на 2 април 2001 година. Той възлиза следователно на шест години и девет месеца за две съдебни инстанции.

34. Съдът припомня, че разумната продължителност на производството трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата на случая и с оглед на критериите, вземани предвид в съдебната практика, по-специално - сложността на делото, поведението на жалбоподателите и на компетентните органи и залога за заинтересованите лица (виж, наред с много други, *Фридлендер с. Франция* [GC], по 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

35. Делото касае във въпросния случай иск за морални щети, претърпени от смъртта на близък роднина на жалбоподателите и е насочено срещу застрахователната компания на виновния водач. По мнение на Съда, то не е от особена сложност, след като наказателната и гражданска отговорност на водача е била определена в рамките на протеклото преди това наказателно производство.

36. Делото е представлявало обаче залог с несъмнена важност за жалбоподателите, които не са получили никакво обезщетение след смъртта на своята съпруга, майка и дъщеря.

37. Съдът отбелязва първо, че законът не позволява подаване на иск срещу застрахователя в рамките на наказателното производство срещу причинителя на щетата (параграф 21 по-горе). Ето защо, жертвите на престъпление са във всички случаи принудени да подават отделен иск срещу застрахователя за провеждане на ново производство на две или три инстанции. Гражданското производство по общо правило се спира в очакване в рамките на наказателното производство да се произнесе присъда; при такава система, неизбежният резултат е удължаване на делата за обезщетение.

38. Що се отнася до поведението на правораздавателните органи в конкретното дело, Съдът отбелязва, че производството по иска е било спряно до приключване на наказателното производство срещу водача, причинил щетата. Това отлагане се оказва оправдано поради връзката между двете дела. Въпреки това е необходимо да се установи дали евентуални забавяния на наказателното производство са могли да доведат до удължаване на гражданското производство по иска (*Джангозов с. България*, по 45950/99, § 38, 8 юли 2004 г.). Съдът отбелязва в тази връзка, че наказателното производство е продължило повече от шест години на две съдебни инстанции (от 1991 до 1997

година), три години след завеждане на гражданското производство през юни 1994 година. В течение на този период, делото е било преразглеждано на първа инстанция (след отмяната на първото съдебно решение) в продължение на две години, и след това - разглеждано в апелативния съд. Като се има предвид изтеклото вече време, такова закъснение е прекомерно и свидетелства за липса на спешност от страна на правораздавателните органи, довела до неправомерно удължаване на гражданското производство, предмет на спора.

39. Освен това, няколко закъснения могат да бъдат приписани на правораздавателните органи след произнасяне на присъдата по наказателното дело на 17 юли 1997 година. Първо, изминала е година и половина преди да бъде възобновено от съда гражданското производство след произнасяне на присъдата по наказателното дело, вероятно - поради закъснение при предаването на досието от районния съд. След това, през периода 1999-2000 година, на два пъти окръжният съд е спирал разглеждането по същество на делото поради формални основания за недопустимост, а тези решения са били впоследствие отменени от по-висшата инстанция и се явяват следователно неоснователни. Това е довело във всеки един от случаите до забавяне с по пет месеца на разглеждането на делото. Местните правораздавателни органи впрочем сами са констатирали, че производството е било прекомерно забавено, като са признали за основателна жалбата, подадена от жалбоподателите във връзка с това (параграф 17 по-горе).

40. Що се отнася до поведението на страните, от информацията, налична в досието, не следва, че жалбоподателите или застрахователната компания-ответник са били отговорни за значителни забавяния.

41. В заключение, след разглеждане на всички сведения, които са му били предадени и в светлината на критериите, които се вземат предвид в съдебната практика, Съдът преценява, че продължителността на производството по спора не отговаря в конкретния случай на изискването за "разумен срок".

42. Следователно, бил е нарушен член 6 § 1.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШАВАНЕ НА ЧЛЕН 13 НА КОНВЕНЦИЯТА

43. Жалбоподателите се жалват и от липсата на възможност, осигурена от националното законодателство, да се оплачат от прекомерната продължителност на производството. Те се позовават на член 13 на Конвенцията, който гласи следното:

"Всяко лице, чиито права и свободи, признати в Конвенцията (...) са били нарушени, има право да се жалва ефективно пред съответната национална съдебна институция, дори ако нарушението е било извършено от лица, действащи при изпълнение на служебните им задължения. "

44. Правителството твърди в рамките на процедурно възражение (вж. параграф 23 по-горе), че жалбата, предвидена в член 217а на Гражданския процесуален кодекс е ефективна и е довела в този случай до желаните последици.

А. Относно допустимостта

45. Съдът отбелязва, че това оплакване е свързано с разгледаното по-горе и че следователно трябва също да бъде прието като допустимо.

В. По същество.

46. Съдът напомня, че член 13 гарантира ефективно обжалване пред национална правораздавателна инстанция, позволяващо жалване срещу нарушение на задължението по член 6, § 1 делата да се разглеждат в разумен срок (*Кудла с. Полша* [GC], по 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI). Жалбите, които един подвластен може да подава на местно равнище, за да се жалва от продължителността на производството, са ефективни по смисъла на член 13 когато позволяват да се предотврати възникването или продължаването на твърдяното нарушение или осигуряват на жалбоподателя подходящо обезщетение за всяко допуснато вече нарушение. Член 13 открива по този начин възможност в рамките на тази материя, а именно: една жалба е ефективна или когато способства за по-бързото вземане на решение от сезирания съд, или когато осигурява на подвластния адекватно обезщетение за вече допуснатите закъснения (*Кудла с /*, по-горе, § § 158 и 159; *Мифсид с. Франция* (déc.) [GC], по 57220/00, § 17, CEDH 2002-VIII).

47. Съдът отбелязва, че нова поправка е била внесена в член 217а на българския Граждански процесуален кодекс през юли 1999 година. Установеното с нея производство дава възможност на всяка страна по гражданско дело да се жалва за закъснения в хода на последното пред председателя на Върховния съд. Последният е компетентен да дава указания със задължителен характер и може да открие дисциплинарно производство.

48. Съдът не вижда причина да се съмнява по начало в ефективността на такава жалба (вж. също *Стефанова с. България*, по 58828/00, § 69, 11 януари 2007 г.). Това право е било дори упражнено от жалбоподателите в този случай, след което на съда, натоварен с разглеждане на делото, е било наредено да го разгледа

възможно най-бързо и той наистина се е произнесъл в кратък срок. Прибягването до тази жалба е преустановило следователно споменатите закъснения и е предотвратило може-би допускането на нови.

49. Въпреки това, Съдът отбелязва, че ефективността на една жалба в даден случай може да зависи от това дали тя оказва значително въздействие върху продължителността на производството като цяло (*Холцингер с. Австрия* (по 2), по 28898/95, § 20, 30 януари 2001 г.). В този случай, тъй като големи забавяния в хода на производството, довели до установяване на нарушение на член 6, § 1 (точки 36-38 по-горе), са били вече допуснати по време на приемането на член 217а, Съдът счита, че така подадената жалба не е била в състояние да поправи или да осигури компенсации за допуснатите вече закъснения (вж. *Симизов с. България*, по 59523/00, § 56, 18 октомври 2007 г.; *Куюмджияр с. България*, по 77147/01, § 47, 24 май 2007 г.).

50. Съдът отбелязва в тази връзка, че въвеждането на жалба по член 217а от Гражданския процесуален кодекс не е било придружено от въвеждане на механизъм, позволяващ на хората да получат обезщетение при нарушаване на "разумния срок", вече допуснато към момента на въвеждането ѝ, противно на решенията, приети в редица други договарящи се държави (вж. по-специално *Славичек с. Хърватска* (déc.), по 20862/02, CEDH 2002-VII; *Фернандес-Молина Гонзалес и други с. Испания* (déc.), по 64359/01, CEDH 2002-IX (извлечения); *Мишалак с. Полша*, по (déc.) по 24549/03, първи март 2005 г. и наскоро, във връзка с жалба за компенсация, *Вокурка с. Република Чешка* (déc.), по 40552/02, §§ 58-65, 16 октомври 2007 г.

51. Поради тези съображения, Съдът счита, че при тези обстоятелства по делото, независимо от прилагането на жалба по член 217а от Гражданския процесуален кодекс, жалбоподателите не са разполагали с възможност за жалване, с което да бъде удовлетворено тяхното оплакване от продължителността на производството.

52. Следователно, бил е нарушен член 13 § 1.

III. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 НА КОНВЕНЦИЯТА

53. Съгласно член 41 от Конвенцията,

"Ако съдът установи нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично преодоляване на последиците от това нарушение, Съдът предоставя на ощетената страна, ако е необходимо, справедливо удовлетворение. "

А. Щета

54. Жалбоподателите претендират за обезщетение от 10 000 евро (EUR) за понесената от тях морална щета.

55. Правителството не е взело отношение по този въпрос.

56. Съдът е на мнение, че жалбоподателите са претърпели несъмнена морална щета в резултат от констатираните нарушения.. Търсейки справедливо решение, той присъжда 2 500 евро на първия жалбоподател, 2 500 евро на втория жалбоподател и общо 2 500 евро на третия и четвъртия жалбоподател или всичко: 7 500 евро.

В. Съдебни разноски

57. Жалбоподателите претендират също да получат 1 384.50 евро за покриване на разноските по делото пред Съда, от които 1 290 евро за хонорари и 94.50 евро - за пощенски разходи и превод. Те представят отчет за работата на адвоката си с продължителност общо 21 часа и фактури за разходите по превод. Те молят присъдените суми да бъдат изплатени директно на техния адвокат.

58. Правителството не е взело отношение по този въпрос.

59. В съответствие с възприетата от Съда практика, жалбоподателят може да получи възстановяване на направените съдебни разноски само дотолкова, доколкото се установи реалният им размер, необходимостта им и разумността на техния размер. Ето защо, с оглед на фактите, с които разполага и горепосочените критерии, Съдът счита за разумно да бъде изплатена сума от 700 евро за всички разходи и я присъжда на жалбоподателите.

С. Лихва за закъснение

60. Съдът счита, че е уместно да се вземе за основа на лихвата за закъснение лихвеният процент по пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка плюс три процентни пункта.

ИЗХОЖДАЙКИ ОТ ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* иска за допустим.
2. *Постановява*, че е било допуснато нарушение на член 6 § 1 на Конвенцията;
3. *Постановява*, че е било допуснато нарушение на член 13 на Конвенцията;
4. *Постановява*
 - а) че държавата-ответник трябва да заплати на жалбоподателите, в срок от три месеца, считано от деня, в който решението влиза в сила в съответствие с 44 § 2 от Конвенцията, следните суми в български лева по курса в сила към датата на плащането:
 - i. 7 500 EUR (седем хиляди и петстотин евро), плюс всяка сума, която може да бъде дължима като данък, като обезщетение за морална щета, при което сумата да се разпредели по следния начин: 2 500 EUR (две хиляди и петстотин евро) на първия жалбоподател, 2 500 евро на втория жалбоподател и общо 2 500 на третия и четвъртия жалбоподател;
 - ii. 700 EUR (седемстотин евро), плюс всяка сума, която може да бъде дължима като данък от жалбоподателите, за покриване на съдебни разноски, при което сумата да бъде преведена по сметка, посочена от адвоката на жалбоподателите;
 - б) че, считано от изтичане на гореспоменатия срок и до изплащане на сумата, размерът ѝ ще бъде увеличен с проста лихва при процент, равен на този на пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка, прилаган през този период, плюс три процентни пункта;
5. *Отхвърля* искането за справедливо удовлетворение, що се отнася до останалото.

Изготвено на френски език и известно писмено на 3 април 2008 година, в приложение на член 77 § 2 и 3 от регламента.

Клаудия Вестердик
Съдебен секретар

Пеер Лоренцен
Председател